
[Crítica](#)

Un poema a la panxa

En *Un poema a la panxa* no podem parlar pròpiament de narració; ens hem de referir directament a una presentació d'emocions, com ara la tendresa, la nostàlgia o la soledat, o també a valors com la companyonia i l'empatia. Al llarg del llibre veiem com el Babalú aprèn a exterioritzar la seva pena a través de l'escriptura. L'autora fa servir la metàfora explícita d'un mal de panxa produït per un paper que el nen s'ha empassat, que dintre fa mal i que, en canvi, tret a l'exterior i compartit amb els companys proporciona un benestar subtil i intens alhora.

Ulises Wensell hi ha fet una feina extraordinària. Els seus grans encerts són la gamma dolça de colors, preferiblement càlids; la composició, amb les figures situades en un fons que recull l'ambient d'una aula d'una forma molt ben matisada, o bé retallades en un fons de color neutre. La idea és posar èmfasi en els gestos subtils i en l'expressió dels rostres, tot i que no fa servir primers plans. Tot està molt ben resolt, tot i que no resultava una tasca fàcil amb un argument tan prim com aquest.

Ana Díaz-Plaja

Valoració del crític: 3★

Fitxa

Títol:

Un poema a la panxa

Autor: CANAL, Eulàlia
Il·lustrador: Ulises Wensell
Editorial: Oxford
Lloc de edició: Barcelona
Any: 2011
Any: L'Arbre de la Lectura
colecció: 24
nº: 978-84-673-5334
ISBN:

